

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 620/2024-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpeného Mgr. Monikou Dunčákovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Stk/3/2023 z 31. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. septembra 2024 a doplnenou 23. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 2Stk/3/2023 z 31. mája 2024. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil najvyššiemu správnenému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal mu náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal správnu žalobu proti žalovanému Mestskej polícii hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy, Stanici jazdeckej polície a kynológie, Gunduličova 10, Bratislava-Staré Mesto, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia o uložení blokovej pokuty z 11. júna 2018. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 7Sa/71/2018-72 z 1. decembra 2022 žalobu zamietol. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Sťažovateľ nesúhlasí s postupom najvyššieho správneho súdu, ktorý v záhlaví napadnutého rozsudku odlišne označil žalovaného, pričom tento postup nijako nevysvetlil.
4. Sťažovateľ poukazuje na to, že žalovaný Mestská polícia hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy v konaní pred krajským súdom namietal svoju pasívnu legitimáciu v konaní s odôvodnením, že nie je pasívne legitimovaný, lebo je len poriadkovým útvarom hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava, a že pasívne legitimované je hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, správca cesty.
5. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom „*vo veci sťažovateľa ako žalobcu... proti žalovanému Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Mestská polícia hlavného mesta SR bez označenia adresy sídla žalovaného.*“.
6. Z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu nemožno zistiť, na základe akého procesného postupu došlo k zmene označenia žalovaného. Tento procesný postup najvyššieho správneho súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

7. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).
8. Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu alebo iného orgánu verejnej moci nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu a inú právnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská

republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (m. m. II. ÚS 153/2018).

9. Ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňujúce a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

10. Ústavný súd už konštatoval, že účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (m. m. III. ÚS 502/2015).

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol len jedinú námietku, a to že v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu je iným spôsobom vymedzený žalovaný oproti tomu, ako to bolo v rozsudku krajského súdu, pričom túto zmenu najvyšší správny súd v napadnutom rozsudku nijako neodôvodnil.

12. V tejto súvislosti ústavný súd konštatuje, že sa oboznámil s rozsudkom krajského súdu, ako aj napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu. Je zrejmé, že správne súdy sa vecne zaoberali námietkami sťažovateľa proti uloženiu pokuty v blokovom konaní, pričom zhodne dospeli k záveru, že tieto námietky sú neopodstatnené. Najvyšší správny súd v záhlaví rozsudku skutočne inak vymedzil žalovaného, ako to bolo v rozsudku krajského súdu. Zároveň v odôvodnení svojho rozsudku uviedol námietku žalovaného (mestskej polície) o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie s tým, že pasívne vecne legitimovaným je hlavné mesto Bratislava ako správca cesty, kde sťažovateľ spáchal priestupok. Ústavný súd postup najvyššieho správneho súdu vyhodnotil ako ústavne udržateľný s poukazom na § 180 ods. 1 Správneho súdneho poriadku a odbornú literatúru, ktorá v súlade s rozhodovacou praxou uvádza, že „žalovaný orgán verejnej správy nie je určený tvrdením žalobcu, ale priamo zákonom. To v preklade znamená, že správny súd v súlade so zásadou *iura novit curia* nie je viazaný označením žalovaného v správnej žalobe, ale je povinný sám žalovaného určiť, v závislosti od predmetu prieskumu označeného žalobcom. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že obligatórnou náležitosťou správnej žaloby je označenie žalovaného [§ 182 ods. 1 písm. b)]. V prípade, pokiaľ žalobca v žalobe nesprávne označí žalovaného, správny súd nevyzýva žalobcu na odstránenie väd podania podľa § 59, ale žalovaného sám určí a s takto určeným žalovaným aj koná. Preto nesprávne, respektíve neúplné označenie žalovaného nemôže mať za následok zamietnutie žaloby pre nedostatok pasívnej legitímácie, samozrejme,

za predpokladu, že žaloba obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (k tomu pozri bližšie uznesenie Najvyššieho súdu SR z 11. augusta 2010, sp. zn. 2Sž/2/2010).“ (BARICOVÁ, J., FEČÍK, M., ŠTEVČEK, M., FILOVÁ, A. a kol. *Správny súdny poriadok. Komentár*. Bratislava : C. H. Beck, 2018, s. 892.).

13. Samotný sťažovateľ bol tou stranou sporu, ktorá v žalobe nesprávne označila žalovaného („*Mestská polícia hlavného mesta SR*“), pričom na druhej strane túto skutočnosť (neprávne označenie žalovaného) krajskému súdu neskôr nekonzistentne vyčítal. Najvyšší správny súd v zásade len doplnením do názvu („*Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava*“) sám správne určil pasívne legitimovanú osobu (pozri predchádzajúci bod tohto odôvodnenia). Podstatné vo veci je, že správne súdy preskúmali meritórne námietky sťažovateľa, pričom ich zhodne považovali za neopodstatnené, t. j. neúspech sťažovateľa nebol založený na procesnom dôvode – nesprávnom označení žalovaného subjektu. Z tohto hľadiska sťažovateľom namietaná skutočnosť nemohla viesť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

14. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, I. ÚS 326/2010).

15. Súčasťou stabilnej rozhodovacej činnosti ústavného súdu je názor, v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade správnym súdom) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Inými slovami, ústavný súd poskytuje ochranu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (Miroslav Mazurek v. Slovenská republika z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05) vo vzťahu k právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. V prerokúvanej veci je zjavné, že v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodovanie vo veci sťažovateľa bolo vydaním napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu právoplatne skončené. Sťažovateľ takto podal ústavnú sťažnosť v čase, keď už nemohlo dochádzať k porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V tomto kontexte je tiež

relevantné, že sťažovateľ namietané porušenie tohto základného práva v ústavnej sťažnosti nijako neodôvodnil.

17. Na tomto základe ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť odmietol aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval v petite ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2024

Miloš Maďar
predseda senátu